

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Jeg synes lige, vi skal have bekræftet, at såfremt Socialdemokratiet får regeringsmagten, vil de indføre automatisk trafikkontrol på alle motorveje. Nu kan man jo spørge, hvor langt ud i det danske trafiklandskab det egentlig vil kunne finde sted. Gælder det også større landeveje, gælder det også mindre landeveje, eller hvor stopper det egentlig?

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Nu har hr. Per Dalggaard og jeg været i clinch med hinanden hele formiddagen og godt ud på eftermiddagen, og det kan godt være, at det er træthed og manglende brillebrug, der gør, at hr. Per Dalggaard heller ikke har læst dette forslag; det var tilfældet med det forrige forslag.

Der står kun to linjer på forsiden af forslaget, og der står faktisk, at man vil indføre det på *udvalgte* motorvejsstrækninger. Det er det, der er tilfældet, så der er altså ingen som helst grund til at føle sig nervøs eller føle, at man bærer ved til bålet med hensyn til, at det her vil blive installeret på alle motorvejsstrækninger. Det er ikke tilfældet.

Så hvis hr. Per Dalggaard vil tage sine briller på og prøve at læse, hvad der står, vil det gøre debatten meget mere saglig.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Jeg behøver ikke at tage briller på til det næste spørgsmål. Nu er det jo en kendt sag, at Socialdemokratiet, når de har haft regeringsmagten, ikke har haft majoritet, men f.eks. har været støttet af Socialistisk Folkeparti, hvor vi jo har en trafikpolitisk ordfører, som hader biler, som jeg ved ikke hvad, og så kunne det jo være, at der ad den vej ville komme en pression, således at Socialdemokratiet ikke kunne undgå at indføre ATK stort set der, hvor SF synes det skulle være.

Det kan hr. Morten Bødskov jo selvfølgelig ikke svare på, men han kan forholde sig til det.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Hvad SF mener om det her spørgsmål, er jo fremført af SF's ordfører, og hvad en trafikpolitisk ordfører i SF mener om det her og færdsels-sikkerhed generelt, får jo altså ikke nogen indflydelse på det her forslags behandling.

Som sagt er det et socialdemokratisk forslag, som vi selvfølgelig agter at have på dagsordenen når og hvis – og jeg håber som sagt, at det snart sker – der kommer en ny regering i det her land.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 178:

Forslag til folketingsbeslutning om støtte til volds ofre.

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 14/4 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra SF, som vi i dag skal behandle, og som er en delvis genfremsættelse af et tidligere fremsat forslag, B 84 fra folketings-samlingen 2002-03, pålægger regeringen at tage en række initiativer til at få etableret forbedrede tilbud til volds ofre.

Jeg vil godt starte med at fastslå, at jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at der skal gøres en stor indsats for de personer, som på tragisk vis bliver ofre for voldsforbrydelser.

Det er vigtigt, at personer, der er blevet udsat for vold, voldtægt eller andre overgreb, får den nødvendige rådgivning og vejledning om, hvordan og hvor vedkommende kan søge om økonomisk erstatning, og at ofrene bliver tilbudt psykologhjælp m.v.

I den forbindelse er regeringen meget enig i, at hjælpen skal tilbydes så hurtigt som muligt

efter overgrebet, og at offeret ikke skal vente unødigt længe på at få afgjort spørgsmålet om erstatning.

Endvidere er det vigtigt for regeringen, at de fagfolk, som kommer i kontakt med ofrene, har en viden om de muligheder, der er, for at kunne støtte og vejlede dem på den bedste måde.

Når det er sagt, må jeg også pointere, at regeringen er af den opfattelse, at der allerede i dag eksisterer et velfungerende system med tilbud med tværfagligt samarbejde så vel lokalt som regionalt. Der findes således allerede i dag en række muligheder for at yde økonomisk hjælp og bistand til ofre for voldsforbrydelser, både inden for retssystemet, sundhedsområdet, det sociale område og beskæftigelsesområdet.

Inden for sundhedsområdet er der således mulighed for rådgivning hos den praktiserende læge, der kan tilbyde både mænd og kvinder personlige samtaleforløb om forhold i forbindelse med den enkeltes helbred eller om personlige problemer.

Siden den 1. juli 1995 har ofre for vold m.v. endvidere kunnet få tilskud fra den offentlige sygesikring på 60 pct. af udgifterne til psykologbehandling efter henvisning fra den praktiserende læge.

Også inden for den sociale lovgivning er der mulighed for økonomisk støtte til psykologbehandling. Efter servicelovens § 86 kan kommunen give tilbud af behandlingsmæssig karakter, herunder yde tilskud til psykologbehandling og det, der er nødvendigt for at bevare eller forbedre den pågældendes fysiske, psykiske eller sociale funktion. Betingelsen herfor er, at denne behandling ikke kan opnås gennem de behandlingstilbud, der tilbydes efter anden lovgivning.

Endvidere gives der i medfør af aktivlovens § 82 mulighed for at yde hjælp til betaling af udgifter til sygebehandling, hvis udgiften ikke dækkes efter anden lovgivning, hvis ansøgeren eller dennes eventuelle ægtefælle ikke selv har økonomisk mulighed for at betale udgiften, og hvis behandling er nødvendig og helbredsmæssigt begrundet.

Kommunen kan efter de gældende regler i lov om aktiv socialpolitik derudover give tilbud om revalidering til personer, der har begrænsninger i arbejdsevnen, hvor der er en realistisk mulighed for, at revalidering kan føre til hel eller delvis selvforsørgelse.

Kl. 15.30

Dertil kommer, at ofre efter offererstatningslovens regler har et retskrav på erstatning fra

staten for personskader, der forvoldes ved en voldsforbrydelse begået i den danske stat. Desuden ydes der bl.a. erstatning for skade på tøj og andre personlige ejendele, som voldsofferet havde på sig, da personskaden blev forvoldt.

Offeret for en forbrydelse har naturligvis ret til erstatning fra gerningsmanden efter de almindelige regler, men i praksis kan gerningsmanden ofte ikke betale, eller det er ikke muligt at finde frem til gerningsmandens identitet. Offererstatningsloven sikrer på den baggrund, at ofre, der ikke kan få deres tab dækket fra anden side, i stedet kan få erstatning fra staten.

Erstatning fra staten omfatter bl.a. tabt arbejdsfortjeneste, svie og smerte, tort, varigt men, varig nedsættelse af offerets erhvervsevne og helbredsudgifter, herunder efter omstændighederne erstatning for offerets udgifter til læge- og psykologhjælp.

Efter retsplejeloven skal retten ved alle voldsforbrydelser og seksualforbrydelser beskikke en bistandsadvokat for offeret, hvis offeret begærer det. Kun i helt bagatelagte sager, hvor advokatbistand ikke tjener noget berettiget formål, kan retten afslå en begæring om advokatbeskikkelse. Formålet med beskikkelse af en bistandsadvokat er at styrke offerets stilling i sagen. Bistandsadvokatens opgaver er både af juridisk og mere almen karakter.

Ud over støtte til offeret under afhøring hos politiet og i retten samt bistand ved opgørelsen af et eventuelt erstatningskrav vil der kunne være tale om rådgivning om særlige hjælpemuligheder og personlig støtte og vejledning.

Desuden findes der i dag i samtlige 54 politikredse et landsdækkende net af lokale og uafhængige offerrådgivninger, hvor der tilbydes ofre for forbrydelser støtte og vejledning af frivillige støttepersoner. Offerrådgivningerne er et supplement til den rådgivning og støtte, der ydes af politiet, andre institutioner og professionelle. Offerrådgivningen tager navnlig sigte på den menneskelige kontakt og samtalen med offeret, men omfatter også vejledning om de særlige støttemuligheder, der findes, af f.eks. lægelig, psykologisk, social og juridisk karakter.

I forbindelse med etablering af offerrådgivningerne i 1998 blev det besluttet, at der skulle gennemføres en omfattende evaluering af offerrådgivningen. Denne evaluering er nu gennemført, og rapporten »Offerrådgivningerne i Danmark – en evalueringsrapport« blev offentliggjort i marts i år.

Generelt tyder evalueringerne på, at der rundtomkring i landet arbejdes seriøst med at hjælpe ofre, og at de mange frivillige rådgivere er meget engagerede og interesserede i at yde den bedst mulige støtte til brugerne af offerrådgivningerne. De brugere, der har deltaget i evalueringen, giver samtidig udtryk for, at de har været meget glade for og haft stor nytte af den hjælp, de har fået af offerrådgivningen.

Evalueringen peger imidlertid også på nogle problemområder og på forhold, hvor der kan ske forbedringer. Offerrådgivningerne benyttes f.eks. ikke i det omfang, det kunne forventes. Det skyldes bl.a. en vis uklarhed om offerrådgivningens målgruppe. I dag er det primært voldsofre, som politiet henviser til offerrådgivningen. Der er dog givetvis mange andre ofre, som også ville kunne have glæde af at kende til muligheden for offerrådgivningen. Jeg vil sammen med politiet og landssammenslutningen af offerrådgivninger i Danmark arbejde videre med de forslag, der er indeholdt i rapporten.

Det aktuelle forslag, hvorefter der skal oprettes en central formidlingsenhed, som skal tilbyde rådgivning og vejledning, indebærer, at der indsættes endnu et led mellem offeret og de personer og organisationer og myndigheder, som kan iværksætte den nødvendige hjælp. Efter forslaget synes vejen til den nødvendige hjælp derfor ekstra lang og besværlig, idet offerets første kontakt oftest er med politiet, som i dag rådgiver og vejleder om offerrådgivningernes støtte m.v., hvorefter voldsofferet så efter beslutningsforslaget skal kunne henvises til den centrale formidlingsenhed. Oftest vil enheden stå i den situation, at den blot skal henvise til endnu en specialiseret hjælpeinstans som f.eks. kommunen, psykologer, offerrådgiverne, erstatningsnævn m.v.

Efter min opfattelse yder vi ofrene den bedste støtte ved at sikre, at de eksisterende tilbud er koordinerede gennem et tværfagligt samarbejde og dermed udtryk for en helhedsorienteret indsats.

Regeringen igangsatte allerede i 2002 en række aktiviteter med det formål at bekæmpe vold, herunder støtte til ofrene. I den forbindelse kan det nævnes, at der er etableret en 24-timers-telefonrådgivning, tilbudt overfaldsalarm til voldsruede kvinder, udarbejdet oplysningspecjer på flere forskellige sprog og igangsat flere undersøgelser bl.a. med henblik på en særlig indsats i forhold til etniske kvinder og børn på kvindekrisecentre.

Gennemførelsen af regeringens handlingsplan til bekæmpelse af vold mod kvinder er nærmere beskrevet i statusrapporten for november 2003.

Af andre initiativer kan jeg nævne, at jeg netop har fremsat et forslag til en ny lov om bortvisning, hvorefter det ved bortvisning kan forbydes en person at opholde sig i sit hjem, når der er en begrundet mistanke om, at den pågældende mod et medlem af sin husstand har begået en overtrædelse af straffelovens § 210 om incest eller straffelovens kapitel 24-26 om forbrydelser mod kønsædeligheden, forbrydelser mod liv og legeme eller forbrydelser mod den personlige frihed.

Endelig vil jeg knytte nogle kommentarer til den del af forslaget, som vedrører sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet. Forslagsstillerne ønsker, at der tilføres Erstatningsnævnet tilstrækkelige midler til at sikre, at foreløbig erstatningsfastsættelse kan ske inden for 3 måneder.

Kl. 15.35

Vi har haft diskussionen tidligere på baggrund af et beslutningsforslag fremsat af Socialdemokraterne og et beslutningsforslag fremsat af SF, begge fremsat sidste år. Dengang drejede det sig om liggetiden for Erstatningsnævnets sager, hvilket vil sige den tid, der går, fra en sag modtages i nævnets sekretariat, til sagsbehandlingen påbegyndes.

Jeg gav på det tidspunkt udtryk for, at regeringen naturligvis var enig med forslagsstillerne i udgangspunktet for deres beslutningsforslag, nemlig at sagsbehandlingstiden skulle nedbringes, og vi mener fortsat, at sagsbehandlingstiden skal nedbringes mest muligt.

For godt et år siden var den gennemsnitlige liggetid ca. 5 måneder, hvilket i øvrigt var en nedbringelse i forhold til året før, hvor den var ca. 7 måneder.

Erstatningsnævnet gjorde i handlingsplanen for 2003 liggetiden til et indsatspunkt, og målsætningen var, at den skulle nedbringes til 4 måneder pr. 1. december 2003. Samtidig var det nævnets målsætning i samme tidsrum at nedbringe antallet af ubehandlede sager i nævnet fra 1.168 til 900. Erstatningsnævnet har til fulde opfyldt disse målsætninger.

Den gennemsnitlige liggetid var pr. 1. december 2003 reduceret til 67,4 dage, og en sag lå maksimalt 111 dage, før sagsbehandlingen blev påbegyndt. Endvidere formåede nævnet i 2003 at reducere antallet af ubehandlede sager ikke bare til 900, men til 468.

Den seneste opgørelse af liggetiden viser en svag stigning, idet sagerne pr. 1. marts 2004 i gennemsnit har haft en liggetid på 82 dage. Det skyldes imidlertid, at nævnet har taget et nyt elektronisk sagsbehandlingssystem i brug, og nævnet forventer derfor, at der er tale om et forbigående fænomen.

Det er i øvrigt værd at bemærke, at de nævnte tal for liggetiden i 2003 og 2004 ikke omfatter de sager, der efter en særlig procedure kan afgøres umiddelbart ved modtagelsen i nævnets sekretariat.

Vi kan kun være enige om, at de opnåede resultater er meget tilfredsstillende, og jeg kan tilføje, at Erstatningsnævnet naturligvis i 2004 vil fortsætte arbejdet med at nedbringe sagsbehandlingstiden yderligere.

Da niveauet for indkomne sager og ressourcerforbruget har været det samme i 2002 og 2003, skal forklaringen på nedbringelsen af liggetiden findes i en mere effektiv anvendelse af tiden. Det er klart, at den markante nedbringelse af liggetiden samt i antallet af ubehandlede sager også har betydet, at den samlede sagsbehandlingstid, som borgerne oplever, på samme måde er reduceret betydeligt.

Erstatningsnævnet har på nuværende tidspunkt ikke mulighed for i edb-systemet at foretage måling af den samlede sagsbehandlingstid i nævnets sager, men udarbejdelsen af værktøjer til opgørelse af sagsbehandlingstiden er et af indsatspunkterne i nævnets handlingsplan for 2004. Både jeg og nævnet er naturligvis opmærksomme på, at dette også er et forhold, som Rigsrevisionen har peget på.

For at vende tilbage til forslaget om at tilføre nævnet yderligere ressourcer, må det vel være mig tilladt at sige, at erfaringerne nu har vist, at vi i regeringen havde ret, da vi i marts sidste år sagde, at løsningen på de problemer, som Erstatningsnævnet havde, ikke var at bruge flere penge. Det har rent faktisk været muligt at gennemføre en målrettet indsats og derigennem øge effektiviteten uden tilførsel af yderligere ressourcer.

Derfor og henset til, at nævnet som sagt vil fortsætte arbejdet med at nedbringe sagsbehandlingstiden yderligere, finder regeringen ikke, at der skulle være grundlag for at øge nævnets bevillinger. Det er således regeringens opfattelse, at der allerede i den gældende lovgivning er god mulighed for hjælp og støtte til volds ofre.

Regeringen finder ikke, at det fremsatte forslag, hvorefter der skal oprettes en central formidlingsenhed, vil medføre en styrkelse af offerets stilling. Tværtimod vil forslaget medføre, at der indsættes endnu et led mellem på den ene side offeret og på den anden side de personer eller organisationer, som kan yde den nødvendige økonomiske, sociale og helbredsmæssige hjælp.

Det er naturligvis vigtigt, at de eksisterende tilbud til volds ofre er et resultat af en helhedsorienteret indsats. Dette er da også helt centralt i f.eks. regeringens handlingsplan om indsatsen over for vold mod kvinder.

Regeringen kan derfor ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Formanden:

Tak til justitsministeren. Så er det fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg skal på Venstres vegne meddele, at vi kan henholde os til den fyldige redegørelse, ministeren har givet. Forslaget er som nævnt et forslag med forskellige nydannelser og skærper af de tilbud, der allerede er til støtte til volds ofre.

Som justitsministeren allerede har påpeget, er der jo en lang række tilbud allerede. Men det er klart, at vi selvfølgelig altid i Venstre er meget optaget af, om offerets retsstilling yderligere kan styrkes. Vi er også enige med forslagsstillerne i, at det tilbud, der skal være, og den hjælp, der skal være, naturligvis skal være hurtig, ellers er den ikke meget værd.

Kl. 15.40

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi har særlig kig på det Erstatningsnævnet, og jeg er glad for, at også ministeren siger, at sagsbehandlingstiden yderligere skal nedsættes. Det vil jo være naturligt, hvis ikke det er muligt yderligere at rationalisere, så også at tage det med i finanslovforhandlingerne, så de, der vil have yderligere udgifter, også finansierer disse udgifter.

Samlet, som forslaget ligger nu og med den redegørelse, der foreligger fra ministeren, skal jeg sige, at vi ikke kan støtte forslaget, men vi vil naturligvis gå ind i udvalgsarbejdet med åbent sind, og vi er også åbne for at lade os overbevise om, at nogle af tilbuddene skulle være en styrkelse.

Men jeg understreger, at så skal der også være en styrkelse af hjælpen. Det, at man bliver ved med at finde på nye tilbud, er ikke i sig selv en styrkelse af hjælpen. Der skal dels være en koor-

dinering, dels skal der være en oversigt for ofrene. Så på den måde kan vi godt være lidt skeptiske over for, at man igen og igen indfører nye tilbud. Men målet skal der ikke være nogen tvivl om.

Men som sagt, samlet set kan jeg meddele både på Venstres vegne og, da Det Konservative Folkepartis ordfører stadig er til møde, også på De Konservatives vegne, at vi ikke kan støtte forslaget, som det ligger.

Formanden:

Ja, tak til fru Birthe Rønn Hornbech. Så er det hr. Morten Bødskov som ordfører.

Morten Bødskov (S):

Det er jo kendt, at personer, der har været udsat for vold, ikke alene lever med fysiske men, langt de fleste lever også resten af livet med angsten for igen at blive overfaldet eller befinde sig på bestemte steder.

I Socialdemokratiet er vi på ofrenes side; derfor hævdede den tidligere SR-regering også erstatningerne til voldsofre, og det var også den tidligere socialdemokratiske justitsminister, som tog initiativ til tilbuddet om at sikre offerrådgivning i landets politikredse. Det sidste er vigtigt i den her sammenhæng.

Vi har i Socialdemokratiet altid været meget optaget af, at ofre ikke blev efterladt alene med fysiske og psykiske men, uden at der var nogen til at tage hånd om dem, lytte og rådgive om mulighederne for fremtiden, og det var derfor, at Socialdemokratiet iværksatte offerrådgivning i landets politikredse. Ideen bag offerrådgivningen er god, og pointen er, at den synes at være kommet godt af sted, og at det faktisk virker.

I Socialdemokratiet deler vi, ligesom da vi havde det her forslag til behandling sidst, til fulde intentionerne i beslutningsforslaget, men vi har en række, kan man sige, mere tekniske betænkeligheder. Den del af forslaget, der handler om at nå en lavere sagsbehandlingstid i Erstatningsnævnet, støtter vi varmt. Vi er ikke sikre på, at den rigtige målsætning er 3 måneder, vi mener måske, vi bør komme endnu længere ned.

Når det drejer sig om tilbud om psykologhjælp, så spiller det jo en central rolle i forslaget. Det er indlysende, at har man været udsat for en voldsforbrydelse, så er psykologisk hjælp en måde at komme igennem tilværelsen på efter et voldeligt overfald.

SF foreslår på den baggrund en række nye initiativer om støtte i tiden efter overfaldet. Der skal bl.a. oprettes en central formidlingsenhed, hvor voldsofre skal kunne søge hjælp, og som i øvrigt også skal koordinere og styrke den fremtidige og samlende offerrådgivning med, man fornemmer næsten, fri trækningsret på de kommunale kasser.

Pointen er den, at i efterhånden ganske mange tilfælde har vi diskuteret tilbud om psykologhjælp. Det er Socialdemokratiets opfattelse, at vi efterhånden er ved at trænge til en gennemgribende diskussion og en beskrivelse af de mange forskellige indgange, der er til at få psykologhjælp, som i øvrigt også i dag er en integreret del af vores lovgivning. Der findes jo, som vi ved, i dag tilbud af denne her karakter både i sygesikringen og i sociallovgivningen.

Det var de tekniske bemærkninger og den tekniske kritik, vi havde til forslaget, at vi nu begynder at opstille endnu en ny stol, opretter endnu en ny enhed, inden vi har overblik over, hvordan det, vi allerede har iværksat, rent faktisk virker.

Det er derfor Socialdemokratiets ønske, at vi nu igen benytter det her forslag, det tror jeg nemlig også vi fremførte sidst, til at få gennemset de muligheder for rådgivning af psykologisk karakter, der er til ofre for voldsforbrydelser.

Det er vores opfattelse i Socialdemokratiet, at denne her hjælp, der gives til voldsofre, bør findes inden for rammerne af den almindelige sociallovgivning, og hvis der viser sig herindenfor at være problemer, eller hvis der viser sig at være problemer af anden karakter, f.eks. koordination af hjælpen, så er Socialdemokratiet selvfølgelig klar til at se på, hvordan vi kan ændre det.

Kl. 15.45

Men som sagt deler Socialdemokratiet intentionerne bag beslutningsforslaget. Vi er enige i store dele af det, men vi har betænkeligheder ved andre. Der er ingen tvivl om, at Socialdemokratiet er på ofrenes side, og vi ønsker at fortsætte linjen fra vores egen regeringsperiode og fortsætte initiativer, der kan forbedre vilkårene for voldsofre. Men teknikken og behovet og de opklarende spørgsmål, der måtte være, håber vi at vi kan klare i udvalget, og Socialdemokratiet ser frem til en konstruktiv udvalgsbehandling af forslaget.

Formanden:

Tak til hr. Morten Bødskov. Så er det hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Dansk Folkeparti har altid haft den holdning og opfattelse, at der i vores samfund har været alt for stor opmærksomhed rettet mod den kriminelle, den fængslede, set i forhold til den alt for lille opmærksomhed, offeret har været tildelt. Det er glædeligt, at SF også ser på det på denne måde. Eller gør de?

Vi hører i et væk fra både SF og andre på venstrefløj om alle de nye tiltag, de vil have i bl.a. fængslerne, forslag, som koster mange penge, og det ved SF godt. Og i den situation, de er i nu, koster det jo ikke noget at være fuldstændig uansvarlig, for så vidt angår finansieringen.

Det viser den strøm af beslutningsforslag, der kommer fra SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre, og SF har sågar det argument, der ligesom understøtter denne store opmærksomhed på den kriminelle, idet de skriver, og det er i øvrigt et yderst interessant perspektiv, synes jeg jo nok:

»Udgifterne hertil skal finansieres af staten i lighed med, at staten dækker udgifterne i forbindelse med den kriminelles straf og resocialisering.«

Hvis vi skal til at sætte op sådan kronemæssigt, hvor meget man egentlig tildeler – i gåseøjne – den kriminelle for at få vedkommende på rette fod, i forhold til hvor meget man tildeler offeret, så synes jeg nok, vi får nogle interessante perspektiver ind i hele problematikken omkring offer og den kriminelle.

Dansk Folkeparti har også haft kontakt med Landsforeningen Hjælp Voldsofre, som gør et virkelig stort arbejde, og i forbindelse med de sidste finanslovforhandlinger talte jeg meget for, at netop den organisation skulle have nogle flere midler, fordi jeg fandt, at det arbejde, de gjorde, var virkelig godt og frugtbart, men det blev der desværre ikke sat penge af til.

Så for at folk udeomkring ikke skal få den opfattelse, at SF er de eneste, der vil voldsofrene det godt, så vil jeg love, at vi ved de næste finanslovforhandlinger vil kæmpe for, at voldsofre får en betydelig større opmærksomhed, end de gør i dag, og nogle af de elementer, som SF nævner i beslutningsforslaget her, er selvfølgelig klare elementer, som skal med i sådanne aktiviteter.

Således støtter vi i princippet forslaget, men først i forbindelse med de finanslovforhandling, som skal finde sted i forbindelse med 2005-finansloven. Vi kan ikke støtte forslaget, som det ligger her, hvor der står, at det pålægges regeringen snarest muligt at etablere alle de nævnte tilbud. Snarest muligt er jo et vidt begreb og kan være meget hurtigt, og SF ved jo udmærket godt, at netop sådan nogle tiltag her, som er uhyre sympatiske, jo altså koster penge.

Det her finansår er ved at rinde ud, og vi står over for et nyt, og som tidligere nævnt vil vi i forbindelse med de nye finanslovforhandlinger se meget velvilligt på, kæmpe for, at der bliver tildelt voldsofrene betydelig større opmærksomhed end hidtil.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det jo formentlig ikke nogen hemmelighed for hr. Per Dalgaard, at grunden til, at vi har fremsat det her, jo er, at hr. Per Dalgaard har haft lejlighed til flere gange at tage stilling til et forslag af den her karakter og hver gang har afvist det. Derfor blev jeg flintrende rasende, da jeg så i B.T., at hr. Per Dalgaard hele tiden havde kæmpet for voldsofrenes sag.

Jeg vil derfor spørge hr. Per Dalgaard: Hvis vi retter i beslutningsforslaget, således at der kommer til at stå »fra 2005«, og i øvrigt går ind og retter de betænkeligheder, som hr. Per Dalgaard måtte have, vil hr. Per Dalgaard så være med til at stemme det her forslag igennem? Jeg er nemlig træt af hele tiden at høre, at hr. Per Dalgaard synes, det er så synd for voldsofrene, samtidig med at hr. Per Dalgaard aldrig nogen sinde har taget et eneste initiativ her i Folketingssalen, der skulle støtte dem.

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Det er jo en kendt sag, at de her ting kræver en finansiering, men SF vil jo ikke være med til at finansiere de ting. Jo, det vil de godt ved nogle kæmpestore tiltag, f.eks. ved at nedlægge hjemmeværnet eller afskaffe hele militæret eller et eller andet helt fuldstændig vildt. Så kan man jo sagtens finde alle de penge, det koster, men vi bliver nødt til at prioritere tingene.

SF ville jo heller ikke være med i kriminalforsorgsforliget eller politiforliget, hvor der egentlig også er nogle tiltag, som gerne skulle gøre, at vi vil få færre voldsofre, f.eks. en styrket politi-

styrke, som virker præventivt, så der ikke kommer så mange voldsofre.

Det er fuldstændig omkostningsfrit at komme med en lind strøm af beslutningsforslag, når man ikke vil tage det ansvar, der hedder at finansiere dem.

Jeg kan sige til fru Anne Baastrup, at vi selvfølgelig vil være med til at tage nogle af de her meget, meget relevante pinde i forslaget i forbindelse med 2005-finanslovforhandlingerne og få dem gennemført. Om det lige præcis skal være i skikkelse af det her, vil jeg ikke lægge mig fast på nu.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det jo ikke mere end en halv times tid siden, at vi måtte konstatere, at Dansk Folkeparti, som havde meget sympati for voldtægtsofre, ikke stemte for et beslutningsforslag om støtte til voldtægtsofre.

Da hr. Per Dalgaard i B.T. sagde, at hr. Per Dalgaard fandt, at det var meget, meget vigtigt at støtte voldsofre, fremsatte jeg som konsekvens det her forslag. Vil hr. Per Dalgaard være med til at gennemføre det her helt eller delvis med virkning fra den 1. januar, således at man også i offentligheden kan se, om hr. Per Dalgaard rent faktisk prioriterer voldsofre?

Eller kan vi endnu en gang se, at når hr. Per Dalgaard eller hr. Per Dalgaards partifæller forlader finanslovforhandlingerne, har man ikke på noget tidspunkt rejst spørgsmålet om støtte til voldsofre? Hvis det bliver tilfældet, synes jeg, at hr. Per Dalgaard skulle skamme sig, næste gang han går ud og siger, at han støtter hjælp til voldsofre.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg ved ikke, om fru Anne Baastrup direkte refererer til det, som hr. Peter Skaarup omtalte tidligere, f.eks. i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 82, som SF har fremsat bl.a. sammen med Enhedslisten, hvor der netop er en række pinde, som er meget relevante, men som jo koster penge. Det er f.eks. en fortsættelse af konfliktråd, som jo er noget af det, vi ikke ville tage med i forbindelse med politiforliget. Men vi kan sagtens blive enige om, at sagsbehandlingstiden skal ned.

Jeg kan igen sige til fru Anne Baastrup, at vi gerne vil være med til at se på de her forslag, og

vi vil være positivt indstillet over for at tage nogle af de her pinde med i forbindelse med de kommende finanslovforhandlinger. Jeg kan godt love, at vi vil kæmpe for, at der bliver tildelt voldsofre betydelig større opmærksomhed, end man har gjort hidtil. Om det så skal være på bekostning af nogle af de midler, der skal tildeles fængslerne til resocialisering, tør jeg ikke sige. Der skal i hvert fald ofres betydelig mere på voldsofre, det er helt sikkert.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu nærmer vi os noget, for nu får hr. Per Dalgaard jo chancen for at lade handling følge ord. I B 82, som ligger i Retsudvalget nu, har vi jo mulighed for at forhandle, sådan at vi kan få sat årstallet 2005 ind. Så har hr. Per Dalgaard mulighed for at tilslutte sig det ganske glimrende forslag om voldtægtsofre. Det samme kan vi gøre med støtten til voldsofre.

Hr. Per Dalgaard har altså muligheden for allerede nu at tilkendegive, at han alvorligt mener det, han siger i pressen om, at både voldtægtsofre og voldsofre skal støttes.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg mener jo nok, at problematikken i forbindelse med det beslutningsforslag, der ligger i øjeblikket i Retsudvalget, B 82, hænger lidt sammen med, at der skal findes midler til det i 2005-finanslovforhandlingerne. De er jo ikke i gang endnu, og derfor synes jeg ikke, at man kan sige, at det er det, vi vil, for det bliver måske kun til halvdelen af det forslag. Jeg synes egentlig, at man bliver nødt til først at have finansieringen på plads.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Per Dalgaard: Netop fordi forhandlingerne ikke er gået i gang endnu, er der jo al mulig grund til at sige fra Dansk Folkepartis side: Ja, vi mener det alvorligt, som vi går ud og siger i pressen; det mener vi også, når det kommer til forhandlingerne herinde.

Jeg er helt sikker på, at både voldtægtsofre og voldsofre rundt omkring i landet vil være glade, hvis blot en del af det her kommer igennem, hvor Dansk Folkeparti bagefter kan gå ud og sige: Ja, vi hjalp med at få det her gennemført til stor glæde for ofrene.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg kan igen sige til fru Elisabeth Arnold og til fru Anne Baastrup, at vi er meget interesserede i at støtte tiltag, der hjælper voldsofrene. Vi vil gøre alt, hvad vi kan for at få sat flere midler af til det i forbindelse med de kommende finanslovforhandlinger.

Der bliver selvfølgelig sat nogle midler af, sådan at en hel del af de her pinde kan gennemføres. Det er der ingen tvivl om. Det har været vores hensigt. Det var min hensigt i forbindelse med 2004, hvor jeg, som jeg sagde før, følte, at den forening, der hedder Landsforeningen Hjælp Voldsofre, gør et utrolig stort stykke arbejde, og de bør have betydelig flere midler, end de får i øjeblikket.

Kl. 15.55

Så fru Elisabeth Arnold kan være ganske rolig. Der skal nok komme flere midler til voldsofrene.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er jo en interessant diskussion, for her har vi igen et af de tilfælde, hvor Dansk Folkeparti uden for denne her sals vinduer siger en hel masse, og når man så kommer ind på den forpligtende platform, Folketingets talerstol, er munden lidt mere lukket.

Kunne vi ikke bare få et anstrøg af, hvordan Dansk Folkeparti har tænkt sig at støtte voldsofrene? Hvad er det for hovedområder, man ønsker at sætte ind på fra Dansk Folkepartis side? Så kunne vi få et nogenlunde klart overblik over, om der er sammenhæng mellem det, Dansk Folkeparti siger uden for de her vinduer, og det, som man så agter at arbejde for i denne sal.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Hr. Morten Bødskov ved udmærket godt, at når man taler uden for de her tykke mure til f.eks. tv eller med journalister, så taler man i nogle generelle vendinger. Det er jo ikke noget, man kan føre med herind og sige, at præcis dét er alt det, der nu skal gennemføres, for det har man sagt i generelle vendinger uden for de tykke mure.

Det skal selvfølgelig ikke være sådan, at man løber fra det, man siger, og det gør jeg bestemt heller ikke. Vi kan sagtens finde nogle pinde i det her forslag om voldsofre, som er gode at gennemføre. Om det så lige skal være pind 1, 2 og 3 eller det skal være pind 2, 3 og 4, ved jeg ik-

ke. Men en ting, som jeg f.eks. synes er rimelig træls, er den lange sagsbehandlingstid. Det er der absolut ingen tvivl om. En lang sagsbehandlingstid er for alle parter rimelig træls, for at sige det mildt. Erstatningsnævnets praksis synes jeg også er en proces, som tager alt, alt for lang tid. De burde kunne arbejde betydelig hurtigere.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det var rigtig dejligt, at vi kom lidt tættere på, hvad det konkret er, Dansk Folkeparti så vil, men det undrer mig bare – og bestyrker måske min mistanke om, at når det kommer til stykket, er det bare varm luft – at hr. Per Dalgaard ikke nævner de ting, som står i Dansk Folkepartis eget lovforslag, L 231, som vi behandlede for en time siden.

Deri står noget om sagsbehandlingstiden. O.k., det nævnte hr. Per Dalgaard. Der står noget om et erstatningsbeløb. Der står også noget om hjælp til psykologisk behandling. Hvis hr. Per Dalgaard vil læse på forsiden af SF's beslutningsforslag, er det lige nøjagtig det, der er i centrum her.

Derfor undrer det mig, at hr. Per Dalgaard ikke er noget mere præcis, for man må jo sige, at med det her – selv om vi er uenige – meget gennemarbejdede forslag, er der alle argumenterne for, hvilke hovedområder Dansk Folkeparti rent faktisk ønsker at støtte.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Det glæder mig da virkelig, at der er overensstemmelse mellem det, vi tidligere har sagt, og det, som jeg siger nu.

Det er muligt, at jeg ikke har nævnt alle pindene, og hvad så! Vi når jo til det. Det hele kommer jo ikke på en gang. Vi bliver selvfølgelig nødt til at prioritere ud fra den finansiering, der nu kan stilles til rådighed, og der vil vi da tage de vigtigste poster først.

Det kan da godt være, at der i det forslag, der blev nævnt tidligere, ud for punkt 1 står et andet begreb end det, jeg har nævnt her, men det finder vi da nemt ud af. Hovedsagen er, at der bliver tildelt voldsofrene større opmærksomhed, og at noget af det trælse med hensyn til sagsbehandlingstiden f.eks. bliver nedsat. Det er da i hvert fald vigtigt.

Formanden:

Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Det har været en interessant udveksling af synspunkter vedrørende støtte til voldsofre, der lige har været. Jeg må i hvert fald sige til hr. Per Dalgaard, at nu har vi alle sammen fået rigeligt med inspiration til at kigge på det kommende finanslovmateriale og se på det forlig, der eventuelt bliver indgået om en kommende finanslov, og se, hvor meget Dansk Folkeparti har fået lov til at få gennemført af sin støtte til voldsofre og voldtægtsofre. Det har vi nu fået en masse løfter om, og det har ofrene fået en masse løfter om, og vi vil selvfølgelig kigge meget nøje efter, hvordan det så kommer til at gå i praksis.

Det Radikale Venstre har meget sympati for det forslag, som SF har fremsat om støtte til voldsofre. Vi er positivt indstillet, og vi vil gerne kunne stemme for det. Vi har imidlertid det problem, som jeg tror flere andre også har, at vi simpelt hen savner det nødvendige overblik over situationen.

Justitsministeren fremførte en hel del ting i sin svartale, som vi formentlig sagtens kan bruge i udvalget. Jeg har i hvert fald for mit eget vedkommende stort behov for at få oplyst og katalogiseret, hvad vi har vedtaget inden for de seneste år: Hvad er blevet gennemført, og er der noget, der ikke er blevet gennemført, af det, der er vedtaget? Hvordan virker det, der er gennemført, f.eks. offerrådgivning i alle politikredse? Hvordan bliver det udnyttet, er der nogle ting, man kan hjælpe med, så det bliver bedre udnyttet? Kender ofrene overhovedet til tilstedeværelsen af denne her offerrådgivning? Der er noget, der tyder på, at det ikke altid er så nemt at få den viden til at sive ud i de dele af befolkningen, som måske har brug for den offerrådgivning.

Kl. 16.00

Med det forbehold, at vi meget gerne vil have et overblik over situationen, vil vi meget gerne støtte det her forslag fra SF.

Jeg har for øvrigt et enkelt spørgsmål, som jeg bliver nødt til at få et eller andet bud på fra SF, og det er om det der med det nationale center. Det er jo i disse tider en national formidlingsenhed, der får tovholderfunktionen, men vi har, nu hvor vi diskuterer strukturreform, måske nogle problemer med, hvor de pågældende enheder skal placeres. Man kunne jo forestille sig, at det skulle placeres i regionerne. Man kunne forestille sig så mange andre ting.

Derfor har jeg et problem med det, for vi skal helst ikke fastsætte alt for meget, hvor de pågældende ting skal være forankret, fordi det kan

være, at en ny strukturreform betyder, at der helt oplagt er et andet sted, hvor det skal være.

Med disse forbehold vil jeg godt tilsige Det Radikale Venstres positive indstilling over for forslaget.

Formanden:

Så er det hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KD):

Kristendemokraterne er positivt indstillet over for SF's beslutningsforslag, som vi i øvrigt var det, da SF sidst fremsatte et lignende forslag, nemlig B 84, i folketingssamlingen 2002-2003. Selv om forslagene ikke er helt identiske, er det klart, at der selvfølgelig er ting, der går igen i forslagene.

I særdeleshed er vi meget positive over for det første element i beslutningsforslaget, som går ud på at sikre den nødvendige psykologhjælp straks, som der står. Vi forstår det sådan, at der skal være den nødvendige psykologhjælp til rådighed fra det tidspunkt, hvor man erkender, at man har brug for den.

Det er ikke sådan, at der straks i bogstaveligste forstand skal stille psykologer op, men vi ønsker det for at være utrolig vigtigt i forhold til at sikre, at ofre om ikke kommer let over det skete, for det tror jeg ikke man gør under nogen omstændigheder, så sikres, at skaden ikke bliver større, end den i forvejen er. Dette kan man gøre, ved at bl.a. den nødvendige psykologhjælp bliver tilbudt i rette tid.

I den forbindelse er det selvfølgelig også vigtigt at se på de øvrige elementer i SF's beslutningsforslag om tilrettelæggelsen af den fremtidige tilværelse, også hvordan tilbuddet skal finansieres.

Punkt 2 og 3 i beslutningsforslaget er vi bestemt også sympatiske over for.

Så nærmer vi os efterhånden de elementer i beslutningsforslaget, hvor man godt kan diskutere, om det lige præcis skal tilrettelægges sådan, som SF har foreslået det i sit beslutningsforslag. Men det er jo et beslutningsforslag, hvor vi i relation til Retsudvalgets arbejde kan bruge det til at gå lidt i dybden med nogle af tingene. Vi kan måske også i forhold til en egentlig betænkningssag skyde os lidt mere præcist ind på det eller åbne op for flere muligheder, inden regeringen, hvis det skulle gå hen at blive vedtaget, bliver bedt om at fremsætte et lovforslag.

Jeg vil ligesom andre ordførere, der i øvrigt har været principielt positivt indstillet over for

beslutningsforslaget, også sige, at vi fra Kristen-demokraternes side kan have nogle overvejelser over, om det lige præcis skal gøres sådan, som SF har foreslået det, f.eks. om der skal oprettes en central formidlingsenhed. Det vil vi godt diskutere i forbindelse med udvalgsarbejdet og se nærmere på det, inden vi, om jeg så må sige, hugger endeligt til.

Hvorom alt er, det helt overordnede sigte med beslutningsforslaget er vi enige i, og vi er derfor også positivt indstillet over for det. Det vil også præge vores holdning i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Formanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for en efter omstændighederne ganske positiv behandling af det her beslutningsforslag.

Sagen er jo den, at man skal have et rigtig, rigtig godt helbred, hvis man skal udsættes for vold, for det er en selv, der skal forsøge at få livet til at hænge sammen igen. Der er ikke nogen, der reelt har mulighed for at gå ind og yde den samlede vejledning, rådgivning og støtte. Det er i hvert fald det, de historier viser, som vi kan læse om i aviserne, og det er det, vi kan høre om, når vi snakker med socialrådgivere i kommuner og i amter.

Der har været nogle forskellige problematiseringer af forslaget. Jeg er fuldstændig enig med hr. Jann Sjursen i, at man ikke skal have psykologhjælp, før man rent faktisk er blevet lappet så meget sammen og har fået så meget styr på sig selv, at man ved, at man har brug for det. Ingen tvivl om det.

Kl. 16.05

Grunden til, vi har punkt 2 med, er jo, at vi meget ofte oplever, at det er svært overhovedet at erkende for sig selv, at man ikke kan bo der, hvor man oprindeligt har boet, at man ikke kan fortsætte sin uddannelse, at man måske skal i gang med en revalidering eller en omskoling, og set i lyset af, at man ikke sjældent hører om ofre, der ved kontakt med kommunen får at vide: Det går nok alt sammen, du er jo blevet lappet sammen; det skal nok gå.

Vi ved jo fra de diskussioner, vi har haft, før vi startede med at oprette voldtægtscentre, at der er et ekstremt stort behov for at få en samlet rådgivende vejledning, få mulighed for at få en

voksen, der kan hjælpe en igennem den ulykkelige situation, man har været udsat for.

Derfor har det altid været en kilde til stor undren for mig, at man ikke, når det er de unge mænd, der bliver udsat for det samme bare på en lidt anden måde – de bliver banket sønder og sammen – på samme måde har taget initiativ til at oprette en eller anden form for hurtig adækvat hjælp til dem.

Det er selvfølgelig også lidt provokatorisk, at vi har taget punkterne 3, 4 og 5 ind, men det er jo netop for at understrege, at om end kommunerne har kompetencen, har forpligtelsen og også for den sags skyld får bloktilskuddet til at ordne det og sørge for, at disse mennesker kommer hele igennem en voldsoplevelse, så gør de det rent faktisk ikke.

Historierne er mange. For nogle år siden fremsatte vi beslutningsforslaget set i lyset af, at det så skulle være Landsforeningen Hjælp Voldsofre, der skulle stå som den centrale enhed; det fik vi skældud over. Så tog vi udgangspunkt i den canadiske model, hvor det er kriminalforsorgen, den frie kriminalforsorg, der står for at hjælpe voldsofre. Det blev der også brokeri over.

Nu har vi simpelt hen overladt det til en politisk forhandling at finde ud af: Hvem er det så i virkeligheden, der kan stå for at tage det her initiativ, være tovholderen i de her sager? Derfor er vi naturligvis fuldstændig åbne over for en eventuel diskussion af, hvordan det skal se ud, efter at kommunalreformen er blevet gennemført i forhåbentlig en anden form end den, der ligger nu.

Det er i hvert fald helt sikkert, at det her beslutningsforslag skal køre videre i en eller anden form, for nu gider jeg altså ikke at høre på, at Dansk Folkeparti konstant, uafbrudt og hele tiden arbejder intensivt for at støtte og hjælpe voldtægts ofre og støtte og hjælpe voldtægts ofre, uden at de på noget tidspunkt har taget et initiativ her i Folketingssalen, endsige støttet de mange forskellige forslag, som vi andre er kommet med.

Men alt i alt: Tak for en god behandling. Vi skal jo skynde os, i og med at vi jo har ganske få uger tilbage før sidste dag her i Folketingssalen, så derfor satser jeg på, at folk er indforstået med en hurtig behandling, hvis vi skal kunne nå det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 164:

Forslag til folketingsbeslutning om åbenhed om og øget parlamentarisk indflydelse på våbeneksportpolitikken.

Af Villy Søvnald (SF) og Line Barfod (EL) m.fl. (Fremsat 31/3 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra SF pålægger regeringen at gøre beslutninger om våbeneksporttilladelser offentligt tilgængelige, at give Folketinget mulighed for at påvirke visse konkrete beslutninger om våbeneksporttilladelser og at arbejde for en international konvention og et globalt regelsæt for våbenhandel.

Beslutningsforslaget er i vidt omfang en gentagelse af beslutningsforslag nr. B 41, som SF fremsatte den 19. november 2002 inspireret af et lignende forslag, som kort tid forinden var blevet afvist af Nordisk Råds Præsidium.

Som jeg også redegjorde for under førstebehandlingen af det tidligere beslutningsforslag, er jeg helt enig med forslagsstillerne i de principielle tanker om åbenhed og internationalt samarbejde, som ligger bag forslaget, men det er fortsat min opfattelse, at vi er nået meget langt på disse punkter.

Jeg opfatter beslutningsforslagets første punkt som et ønske om en ordning som den finske, hvor afgørelser om eksport af forsvarsmateriel, men ikke de underliggende sagsakter, er offentligt tilgængelige efter anmodning. I den forbindelse kan jeg oplyse, at regeringens årlige rapport om udførsel af våben og produkter med dobbelt anvendelse fra Danmark indeholder ud-

førlige oplysninger om de meddelte eksporttilladelser.

Rapporten for 2003 blev i øvrigt afleveret i Folketinget og offentliggjort på Udenrigsministeriets hjemmeside i slutningen af april. Både antallet af udstedte tilladelser og værdien af de omfattende våben er angivet med fordeling på våbentype og modtagerlande. Desuden kan man se, hvilke virksomheder der har tilladelse til våbenproduktion, og hvilke virksomheder og myndigheder som har fået tilladelse til våbeneksport.

Kl. 16.10

Herudover kan Folketinget naturligvis stille uddybende spørgsmål, ligesom enhver på begæring kan få aktindsigt i de enkelte våbeneksporttilladelser med offentlighedslovens sædvanlige begrænsninger. Disse begrænsninger indebærer bl.a., at oplysninger i tilladelserne om drifts- eller forretningsforhold, herunder kunderelationer og nærmere produktbeskrivelser, i visse tilfælde kan være undtaget fra aktindsigt. I givet fald slettes de følsomme oplysninger, inden kopi af tilladelserne udleveres.

Efter min opfattelse er der ikke tilstrækkelig tungtvæjende grunde til at ændre denne ordning og dermed fjerne offentlighedslovens beskyttelse mod offentliggørelse af følsomme oplysninger.

Jeg forstår det andet punkt i beslutningsforslaget om parlamentarisk indflydelse på våbeneksportpolitikken som et ønske om en model svarende til den svenske, hvor visse ansøgninger om våbeneksport forelægges for den rådgivende komité med parlamentarisk repræsentation, inden afgørelsen træffes. En sådan inddragelse af Folketinget i den konkrete sagsbehandling ville være ressourcekrævende og må antages at forlænge sagsbehandlingstiden betragteligt.

Samtidig må man være opmærksom på, at der som nævnt under førstebehandlingen af beslutningsforslaget fra 2002 er stor forskel på den danske og den svenske forsvarsmaterielindustri. I Danmark produceres og eksporteres der som altovervejende hovedregel kun delkomponenter til våben, mens Sverige i langt højere grad eksporterer færdigproducerede våben og våbensystemer. Værdien af den svenske våbeneksport er også væsentlig større end den danske. Den svenske model afspejler altså nogle forhold, der ikke gør sig gældende i Danmark.

I Danmark foregår den konkrete sagsbehandling på den måde, at Justitsministeriet forelæg-